

DE VLAAMSE MINISTER VAN OMGEVING, NATUUR EN LANDBOUW

VERSLAG AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: Voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne, het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen.

Algemene toelichting

Het ontwerp van besluit strekt er toe het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne en het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (VLAREMA) op verschillende punten te wijzigen. Ook bijlage VIII van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid wordt integraal vervangen.

Deze wijzigingen hebben betrekking op:

- de lijst met aanduiding van de milieu-inbreuken in het VLAREMA wordt geactualiseerd;
- het aanvullen en corrigeren van de definitielijst;
- het toevoegen van infraroodspectroscopie als testmethode voor pak's in asfaltgranulaat;
- het vervangen van milieubeleidsvereenkomst en individueel afvalpreventie- en afvalbeheersplan door respectievelijk aanvaardingsplichtconvenant en individueel aanvaardingsplichtplan;
- het duidelijker afbakenen van de verplichte gratis ophaling van batterijen bij verschillende specifieke inrichtingen in het kader van de aanvaardingsplicht batterijen;
- het toevoegen van gevaarlijke eigenschap HP 14 ecotoxiciteit als uitvoering van de Verordening 2017/1997;
- het invoeren van de verplichte selectieve inzameling van organisch-biologische afvalstromen bij bedrijven, met name "keukenafval en etensresten" en "voormalige voedingsresten" vanaf 1 januari 2021;
- het uitbreiden van de selectieve inzameling van gft-afval met keukenafval bij huishoudens;
- het aanpassen van de stort- en verbrandingsverboden;
- het toevoegen van een bijkomende voorwaarde voor de erkende centra voor het depollueren, ontmantelen en vernietigen van afgedankte voertuigen;
- het beter afbakenen van de uitzondering op de erkenningsplicht voor centra voor het depollueren, ontmantelen en vernietigen van afgedankte voertuigen voor inrichtingen die op zeer kleine schaal afgedankte voertuigen demonteren;

- het invoeren van een verbod op het gratis uitdelen van lichte plastic draagtassen voor eenmalig gebruik;
- het toevoegen van voorwaarden voor het gebruik van cateringmateriaal;
- het toevoegen van voorwaarden voor het gebruik van kunststoffen afvalzakken;
- het toevoegen van voorwaarden voor het gebruik van stickers op groenten en fruit;
- het toevoegen van een uitzondering op het identificatieformulier voor afvalproducenten die de eigen bedrijfsafvalstoffen afvoeren naar een vergund collectief inzamelpunt op het eigen bedrijventerrein;
- het toevoegen van een uitzondering op de registratie als inzamelaar, afvalstoffenhandelaar of -makelaar voor het kringloopcentrum en hergebruikscentrum dat een visuele voorselectie op AEEA heeft gedaan en dit afvoert naar een hergebruikscentrum voor AEEA met het oog op de voorbereiding voor hergebruik van dit AEEA;
- het aanpassen van de bijkomende voorwaarden voor de inzamelaar, afvalstoffenhandelaar of -makelaar gecombineerd met een aanpassing in VLAREM II door het toevoegen van een non-conformiteitsprocedure bij de aanvaarding van afval door een vergunde inrichting;
- het digitaliseren van de werkprocessen bij de OVAM, evenals de communicatie met de OVAM, voor kennisgevingen in het kader van Verordening 1013/2006;
- een aantal kleine redactionele of inhoudelijke aanpassingen of verduidelijkingen.

Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1 wijzigt artikel 5.2.1.2, §5, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne. Deze aanpassing komt er naar aanleiding van het nieuwe project 'bron- en nasortering' en het daarbij georganiseerde sectoroverleg. Zowel de laatste sorteeraanlyse op bedrijfsrestafval als verschillende handhavingsacties hebben aangetoond dat er nog veel afval door inzamelaars van restafval wordt meegenomen dat eigenlijk onder de sorteerplicht voor bedrijven valt. Verderop in de keten komt dit afval terecht bij de verbrandingsinstallaties. De invoering van de verplichting van een non-conformiteitsprocedure in VLAREM II moet samen gelezen worden met de aanpassingen in artikel 6.1.1.4 van het VLAREMA. Daarin worden de inzamelaars van bedrijfsrestafval bijkomend verplicht om een visuele controle uit te voeren van de restafvalcontainers van hun klanten en om een duidelijke non-conformiteitsprocedure te hebben waarbij de klant gewezen wordt op zijn sorteerfouten. Deze bijkomende bepalingen verduidelijken wat er precies verwacht wordt van de inzamelaars bij de acceptatie van restafval bij inzamelrondes.

Het is evenwel belangrijk dat de acceptatie-vereisten bij de inzamelrondes bij de afvalstoffenproducenten enerzijds en de acceptatie-vereisten bij het aanvaarden van afval op vergunde inrichtingen anderzijds zoveel mogelijk samensporen. Daarom wordt in VLAREM II een non-conformiteitsprocedure verplicht.

Artikel 2 vervangt integraal de bijlage VIII van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Deze bijlage VIII bevat een olijsting van alle milieu-inbreuken in het VLAREMA en wordt nu volledig geactualiseerd en in overeenstemming gebracht met de wijzigingen die met dit wijzigingsbesluit zullen doorgevoerd worden.

Artikel 3 bevat een aantal aanpassingen en correcties van de definities opgenomen in artikel 1.2.1, §2. Het betreft onder meer:

- de vervanging van de term "afgewerkte olie" door "afvalolie" omdat deze term duidelijker is en in de sector gehanteerd wordt. Inhoudelijk is de betekenis van beide termen hetzelfde;
- de aanpassing van de definitie "bouwstof". Deze definitie wordt scherper gesteld en duidelijker afgebakend;

- de aanpassing van de definitie van gft-afval en toevoeging van nieuwe definities voor "keukenafval en etensresten" en "organisch-biologisch bedrijfsafval" overeenkomstig het Uitvoeringsplan Huishoudelijk Afval en Gelijkaardig Bedrijfsafval. Dit gebeurt in uitvoering van de actie 32 waardoor gft-afval wordt uitgebreid met keukenafval. En in uitvoering van actie 34 worden de definities voor "keukenafval en etensresten", "organisch-biologisch bedrijfsafval" en "voormalige voedingsmiddelen" toegevoegd om de nieuwe verplicht selectief in te zamelen bedrijfsafvalstoffen duidelijk te definiëren;
- de correctie van de verwijzingen in de definities "geneeskundige praktijk" en "instelling voor verzorging";
- de toevoeging van een nieuwe definitie voor "sorteerzeefpuin" als verduidelijking van de bepaling over de sorteerinrichtingen voor bouw- en sloopafval en om de bepaling af te stemmen op de terminologie gebruikt in het eenheidsreglement;
- de toevoeging van een aantal paragrafen met definities omtrent cateringmateriaal en afvalzakken.

Artikel 4 vervangt het derde lid van artikel 2.3.2.1, §2. Met deze aanpassing van de bestaande bepalingen wordt het mogelijk om bij onduidelijke resultaten bij het gebruik van de pak-spray-test infraroodspectroscopie (IRS) toe te passen. Dit laat toe om op een eenvoudige en snelle manier de aanwezigheid van pak's vast te stellen. Als ook de infraroodspectroscopie onduidelijke resultaten zou opleveren dan is een gaschromatografische massaspectroscopie (GC-MS) door een Vlabel-erkend laboratorium alsnog vereist. Vanaf 1 mei 2019 zal het niet langer mogelijk zijn om pakhoudend asfaltgranulaat in hydraulische mengsels met cement aan te wenden in funderingen. Hierdoor is het belangrijk dat er testmethodes beschikbaar zijn die een vlotte detectie mogelijk maakt, zodat een beslissing over behandeling en afvoer van de afvalstoffen naar de juiste bestemming snel kan genomen worden op het terrein. Indien asfaltgranulaat pak's bevat kan dit materiaal afgevoerd worden voor thermische reiniging om het teer uit de materiaalketen te halen.

Artikel 5 wijzigt artikel 2.3.2.2. De term "uitgesorteerd puin" wordt vervangen door "sorteerzeefpuin" waarvoor ook in artikel 1.2.1, §2 een definitie is toegevoegd. Deze aanpassing is een verduidelijking van de gebruikte terminologie die geen inhoudelijke aanpassing inhoudt.

Artikel 6 wijzigt artikel 2.4.2.4 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 7 wijzigt artikel 2.4.3.1 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 8 wijzigt artikel 3.1.1. De term "afgewerkte olie" wordt vervangen door "afvalolie" omdat deze term duidelijker is en in de sector gehanteerd wordt. Inhoudelijk is de betekenis van beide termen hetzelfde.

Artikel 9 wijzigt artikel 3.2.1.1. "Milieubeleidsovereenkomst" en "individueel afvalpreventie- en afvalbeheerplan" worden vervangen door respectievelijk "aanvaardingsplichtconvenant" en "individueel aanvaardingsplichtplan". Uit de ervaringen sinds 1997 met de huidige wijze van verdere invulling van de aanvaardingsplicht via een milieubeleidsovereenkomst is gebleken dat de goedkeuringsprocedure voor een milieubeleidsovereenkomst vaak meer dan 2 jaar in beslag neemt (vanaf de startnota tot ondertekening) terwijl een milieubeleidsovereenkomst meestal slechts geldig is gedurende 5 jaar. Hierdoor bevindt men zich bijna permanent in een onderhandelings situatie en de resultaten van de lopende milieubeleidsovereenkomst kunnen nauwelijks gevaloriseerd worden in de aanzet naar een volgende milieubeleidsovereenkomst. Vaak zijn er ook periodes zonder een milieubeleidsovereenkomst. Deze zware procedure voor milieubeleidsovereenkomst voor een collectief systeem staat niet in verhouding tot de procedure voor een individueel afvalpreventie- en afvalbeheerplan waarbij een bedrijf

ervoor kiest om op individueel niveau aan de aanvaardingsplicht te voldoen. Het wettelijk kader van de milieubeleidsovereenkomsten is opgemaakt met het oog op situaties waarin beleidsinitiatieven genomen worden bij gebrek aan wettelijke regelingen inzake de spelregels en de doelstellingen. Precies om die reden is een uitgebreide procedure voorzien die de nadruk legt op inspraak en transparantie. In het kader van het beleid inzake de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid heeft de Vlaamse Regering de maatregelen echter reeds reglementair uitgewerkt. In dergelijke situatie moet het dan ook mogelijk zijn om via een convenant op een meer flexibele manier verder uitvoering te geven aan de door de Regering opgelegde maatregelen.

Artikel 10 wijzigt artikel 3.2.1.2. In paragraaf 1 en 2 van artikel 3.2.1.2 worden de termen "milieubeleidsovereenkomst" en "individueel afvalpreventie- en afvalbeheerplan" vervangen door respectievelijk "aanvaardingsplichtconvenant" en "individuele aanvaardingsplichtplan" zonder wijziging aan de inhoud van de respectievelijke instrumenten. In paragraaf 2, eerste lid, 1°, worden ook maatregelen voor ecodesign en voor het hoogwaardig sluiten van de kringloop bovenop de vastgelegde inzamel- en verwerkingsdoelstellingen toegevoegd.

Er wordt bovendien een paragraaf 1/1 in dit artikel ingevoegd dat de producent die onder de aanvaardingsplicht valt, duidelijk stelt hoe hij als producent kan voldoen aan de aanvaardingsplicht: door zelf te beschikken over een door de OVAM goedgekeurd aanvaardingsplichtplan of door als lid aangesloten te zijn bij een beheersorganisme dat voldoet aan de verplichtingen in de wetgeving en in de afgesloten aanvaardingsplichtconvenant.

Artikel 11 wijzigt artikel 3.2.1.3, §1 door de termen "milieubeleidsovereenkomst" en "individueel afvalpreventie- en afvalbeheerplan" te vervangen door respectievelijk "aanvaardingsplichtconvenant" en "individuele aanvaardingsplichtplan".

Artikel 12 wijzigt artikel 3.2.1.4, §3 door de termen "milieubeleidsovereenkomst" en "individueel afvalpreventie- en afvalbeheerplan" te vervangen door respectievelijk "aanvaardingsplichtconvenant" en "individuele aanvaardingsplichtplan".

Artikel 13 vervangt het opschrift van onderafdeling 3.2.2 door het opschrift "Onderafdeling 3.2.2. Collectieve invulling van de aanvaardingsplicht".

Artikel 14 vervangt artikel 3.2.2.1. Dit artikel is inhoudelijk vergelijkbaar met de huidige inhoud van artikel 3.2.2.1.

De eerste paragraaf legt opnieuw de link tussen de collectieve invulling van een aanvaardingsplicht en een beheersorganisme. De aanwijzing van één of meer beheersorganismen is een voorwaarde om een aanvaardingsplichtconvenant af te sluiten. Het beheersorganisme is een rechtspersoon die in naam van de aangesloten producenten (leden) uitvoering geeft aan hun aanvaardingsplicht.

Paragraaf 2 legt een aantal voorwaarden op aan een beheersorganisme. Deze voorwaarden zijn vergelijkbaar met de voorwaarden die het Interregionaal Samenwerkingsakkoord oplegt aan erkende organismen voor verpakkingsafval en die ook in het Waalse en Brusselse Hoofdstedelijke Gewest worden opgelegd aan soortgelijke organismen. Een beheersorganisme moet aan volgende voorwaarden voldoen:

- opgericht zijn conform de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de stichtingen en de Europese politieke partijen en stichtingen;
- tot statutair doel hebben het ten laste nemen van de aanvaardingsplicht voor haar leden;
- de beheerders moeten hun burgerlijke en politieke rechten bezitten en mogen de laatste vijf jaar niet veroordeeld zijn voor een inbreuk op de milieuwetgeving;
- over de nodige financiële, personele en technische middelen beschikken;
- het grondgebied waarop hun leden actief zijn op homogene wijze bedienen.

Paragraaf 3 wijzigt de datum voor het indienen van het jaarlijks actieplan van 1 oktober naar 15 november. De datum van 1 oktober was moeilijk haalbaar en een latere datum

laat een betere inschatting toe van het komende jaar. Gezien de OVAM 30 dagen heeft om goedkeuring te verlenen kan dit nog het lopende jaar worden afgerond.

Paragraaf 4 wijzigt om dezelfde redenen de datum voor voorleggen van het financieel plan naar 15 november. Bovendien wordt een opsomming gegeven van wat minstens moet worden opgenomen in het financieel plan:

- het budget;
- de berekening van eventuele bijdragen;
- het beleid inzake reserves en provisies;
- de financiering van eventuele verliezen;
- de wijze van financiering van afgedankte producten waarvan de producent niet meer actief is of geïdentificeerd kan worden;
- het beleggingsbeleid.

Daarnaast wordt toegevoegd dat in het budget als apart onderdeel moet worden opgenomen welke middelen het beheersorganisme voorziet voor preventie en ecodesign en voor het hoogwaardig sluiten van de kringloop bovenop de wettelijk vastgelegde inzamel- en verwerkingsdoelstellingen. Van het beheersorganisme wordt verwacht dat het een proactieve rol speelt in het stimuleren van de circulaire economie. Door dit als apart onderdeel van het budget op te nemen maakt men hun engagement ter zake zichtbaar. In de aanvaardingsplichtconvenant wordt onderhandeld over de ondergrens van dit aandeel afhankelijk van de mogelijkheden in de specifieke materiaalketen.

In paragraaf 5 wordt toegevoegd dat indien het beheersorganisme de inzameling en verwerking organiseert, dit moet gebeuren conform de principes van de wetgeving overheidsopdrachten. De beheersorganismen vallen niet onder de wetgeving overheidsopdrachten, maar om een goede marktwerking te garanderen is het wel aangewezen dat de belangrijkste principes hiervan worden nageleefd. Hieronder wordt verstaan: een ruime verspreiding van het lasten boek en een gunningsbeslissing die gebaseerd is op de in het lastenboek vastgelegde criteria. In de meeste milieubeleidsvereenkomsten zijn dergelijke richtlijnen reeds opgenomen, maar voor de rechtszekerheid worden deze principes nu wettelijk verankerd. Er wordt wel voorzien in een mogelijkheid om hiervan af te wijken in een aanvaardingsplichtconvenant. Mogelijke afwijkingsgronden zijn opdrachten met een beperkte marktwaarde of opdrachten waarvoor het aantal aanbieders dermate beperkt is dat een goede marktwerking niet gegarandeerd is.

In de paragrafen 6, 7 en 8 worden geen inhoudelijke aanpassingen aangebracht. Enkel het begrip 'milieubeleidsvereenkomst' wordt vervangen door 'aanvaardingsplichtconvenant'.

Artikel 15 voegt een nieuw artikel 3.2.2.1/1 toe, met name de algemene bepalingen voor het instrument 'aanvaardingsplichtconvenant'.

De eerste paragraaf benoemt de partijen die de aanvaardingsplichtconvenant moeten afsluiten: de OVAM en een of meerdere organisaties van ondernemingen die producenten vertegenwoordigen waarop de aanvaardingsplicht van toepassing is. Op vraag van beide actoren kunnen ook andere partijen aansluiten bij de convenant. Het tweede lid legt enkele voorwaarden op aan de organisaties die de convenant afsluiten.

De tweede paragraaf omschrijft dat een aanvaardingsplichtconvenant niet op een minder strenge manier invulling kan geven aan de vastgelegde verplichtingen in het VLAREMA. Een aanvaardingsplichtconvenant stelt de basisprincipes vast voor de verdere invulling van de aanvaardingsplicht door de producenten, zonder veel in detail te treden.

De derde paragraaf stelt dat de aanvaardingsplichtconvenant verbindend is voor de partijen. Omdat er soms onduidelijkheid bestaat over de afdwingbaarheid van convenanten wordt dit hier letterlijk opgenomen. Verplichtingen in de aanvaardingsplichtconvenant voor individuele producenten zijn ook bindend. Er wordt wel voorzien in een uitzondering voor producenten die op een andere wijze uitvoering geven aan de aanvaardingsplicht. Producenten die lid zijn van een organisatie die de aanvaardingsplichtconvenant heeft ondertekend, maar die toch op individuele basis of via een andere aanvaardingsplichtconvenant invulling geven aan hun aanvaardingsplicht zijn uiteraard niet gebonden.

De vierde paragraaf stelt dat voor de ondertekening van de aanvaardingsplichtconvenant een consultatie moet georganiseerd worden waarbij de belanghebbende partijen actief betrokken worden en de mogelijkheid krijgen om hun standpunt over de aanvaardingsplichtconvenant kenbaar te maken.

De vijfde paragraaf bepaalt dat de convenant wordt gepubliceerd op de website van de OVAM.

De zesde paragraaf handelt over de looptijd van een convenant. De looptijd wordt vastgesteld op maximum 8 jaar. De looptijd kan wel eenmalig met 2 jaar verlengd worden. Dit laat toe om een convenant te laten doorlopen indien er na 8 jaar nog geen noodzaak is om een nieuwe convenant te onderhandelen. Voor een verlenging wordt opnieuw een consultatie voor de belanghebbende partijen georganiseerd. Het Gewest heeft steeds de mogelijkheid om de wetgeving aan te passen om te vermijden dat men in een situatie zou komen waarbij de sector niet bereid zou zijn om een nieuwe convenant te onderhandelen. Paragraaf 7 voorziet de mogelijkheid om de convenant gedurende de looptijd te wijzigen indien beide partijen dit wensen. De wijzigingen worden bekendgemaakt op de website van de OVAM.

Paragraaf 8 schetst de mogelijkheden tot opzegging. Elke partij kan de convenant opzeggen mits een beveiligde zending en het respecteren van de afgesproken opzeggingstermijn die maximaal 1 jaar bedraagt.

Artikel 16 wijzigt artikel 3.2.2.2, §1 door de term "milieubeleidsovereenkomst" te vervangen door "aanvaardingsplichtconvenant".

Artikel 17 vervangt het opschrift van onderafdeling 3.2.3 door het opschrift "Onderafdeling 3.2.3. Individuele invulling van de aanvaardingsplicht".

Artikel 18 wijzigt artikel 3.2.3.1. Enerzijds wordt de term "individueel afvalpreventie- en afvalbeheersplan" in dit artikel vervangen door "individueel aanvaardingsplichtplan". En anderzijds, wordt er in het eerste lid aan punt 2° een punt d) toegevoegd dat de opsomming van de elementen van een aanvaardingsplichtplan bevat. Meer bepaald moet de producent garanderen dat er geen kosten zullen worden afgewenteld op andere producenten. Dit zou zich kunnen voordoen indien de producent er niet in zou slagen om alle afgedankte producten in te zamelen afkomstig van de producten die hij op de markt heeft gebracht. Deze afgedankte producten kunnen dan bijvoorbeeld door de eindgebruiker bij een gratis inzamelpunt (bijvoorbeeld recyclingpark, supermarkt) van het collectief systeem worden afgegeven. Dergelijke situatie moet maximaal vermeden worden. Indien een producent een aanvaardingsplichtplan indient dat invulling geeft aan artikel 3.2.1.2., kan op basis hiervan het plan afgekeurd worden als er een reëel gevaar bestaat dat kosten worden afgewenteld op andere producenten. Met het oog op een faire mededinging wordt deze voorwaarde toegevoegd.

Artikel 19 wijzigt artikel 3.2.3.2 door de term "individueel afvalpreventie- en afvalbeheersplan" in dit artikel te vervangen door "individueel aanvaardingsplichtplan" en de term "aangetekende brief" door "beveiligde zending".

Artikel 20 wijzigt artikel 3.2.3.3 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 21 wijzigt artikel 3.2.3.4 door de term "individueel afvalpreventie- en afvalbeheersplan" in dit artikel te vervangen door "individueel aanvaardingsplichtplan" en de term "aangetekende brief" door "beveiligde zending".

Artikel 22 wijzigt artikel 3.2.3.5 door de term "individueel afvalpreventie- en afvalbeheersplan" in dit artikel te vervangen door "individueel aanvaardingsplichtplan".

Artikel 23 wijzigt artikel 3.4.2.2., §2, 2° door de term "afgewerkte olie" te vervangen door "afvalolie".

Artikel 24 wijzigt artikel 3.4.2.3 door de termen "individuele afvalpreventie- en afvalbeheerplan" en "milieubeleidsovereenkomst" te vervangen door "individuele aanvaardingsplichtplan" en "aanvaardingsplichtconvenant".

Artikel 25 wijzigt artikel 3.4.3.3 door de termen "individuele afvalpreventie- en afvalbeheerplan" en "milieubeleidsovereenkomst" te vervangen door "individuele aanvaardingsplichtplan" en "aanvaardingsplichtconvenant".

Artikel 26 vervangt het vierde lid van artikel 3.4.5.3. Artikel 3.4.5.3 bepaalt de ophaalplicht van batterijen door de producent die onder de aanvaardingsplicht valt bij een aantal specifieke inrichtingen. De wijziging van artikel 3.4.5.3 houdt in dat specifiek voor voertuigen van het type M1/N1 (personenwagens en lichte bestelwagens) expliciet wordt vermeld dat deze inrichtingen erkende centra voor het depollueren, ontmantelen en vernietigen van afgedankte voertuigen moeten betreffen. De omzetting van de Europese richtlijn 2000/53 betreffende autowrakken bepaalt namelijk dat inrichtingen voor de ontmanteling van voertuigen van het type M1/N1 erkend moeten zijn als centrum voor het depollueren, ontmantelen en vernietigen van afgedankte voertuigen. Beschikken over een vergunning, zoals in het huidige artikel 3.4.5.3, is een van de voorwaarden om erkend te kunnen worden. Voor andere voertuigtypes geldt wel enkel de vergunningsplicht. Hiervoor blijft de ophaalplicht van de batterijen gelden conform de laatst genoemde inrichtingen, met name de "inrichtingen die vergund zijn voor de ontmanteling van andere gebruiksgoederen".

Artikel 27 wijzigt artikel 3.4.5.4 door de termen "individuele afvalpreventie- en afvalbeheerplan" en "milieubeleidsovereenkomst" te vervangen door "individuele aanvaardingsplichtplan" en "aanvaardingsplichtconvenant".

Artikel 28 wijzigt het opschrift van onderafdeling 3.4.6 door het opschrift "Onderafdeling 3.4.6. Afvalolie".

Artikel 29 wijzigt de artikelen 3.4.6.1 en 3.4.6.2 door de term "afgewerkte olie" te vervangen door "afvalolie".

Artikel 30 wijzigt artikel 3.4.6.3 door de termen "individuele afvalpreventie- en afvalbeheerplan", "milieubeleidsovereenkomst" en "afgewerkte olie" te vervangen door "individuele aanvaardingsplichtplan", "aanvaardingsplichtconvenant" en "afvalolie".

Artikel 31 wijzigt artikel 3.4.6.4 door de term "afgewerkte olie" te vervangen door "afvalolie".

Artikel 32 wijzigt artikel 4.1.2, 6° en 16°, g), door de term "afgewerkte olie" te vervangen door "afvalolie".

Artikel 33 wijzigt het tweede lid van artikel 4.1.3 door de gevaarlijke eigenschap HP 14 "ecotoxisch" toe te voegen. Deze wijziging is de omzetting van de laatste gevaarlijke eigenschap als gevolg van de Verordening 2017/1997 van de Raad van 8 juni 2017 tot wijziging van bijlage III bij Richtlijn 2008/98/EG.

Artikel 34 wijzigt artikel 4.1.4 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 35 wijzigt artikel 4.3.2. In punt 10° wordt de term "afgewerkte olie" vervangen door "afvalolie". Daarnaast wordt in uitvoering van actie 34 van het Uitvoeringsplan Huishoudelijk Afval en Gelijkaardig Bedrijfsafval een punt 23° keukenafval en etensresten en een punt 24° voormalige voedingsresten toegevoegd als verplicht selectief in te zamelen bedrijfsafvalstoffen. Deze toevoeging zorgt ervoor dat deze afvalstromen van het

organisch-biologisch afval dat door bedrijven geproduceerd wordt apart moeten gehouden worden en ook apart aangeboden moeten worden voor inzameling. De inwerkingtreding voor deze bijkomende verplicht selectief in te zamelen afvalstromen wordt voorzien op 1 januari 2021 om de betrokken bedrijven de mogelijkheid te bieden om zich hierop voor te bereiden.

Artikel 36 wijzigt artikel 4.3.3, §1, 2°. Deze bepaling werd aangepast via het wijzigingsbesluit definitief goedgekeurd op 22 december 2017. De tekstcorrectie is bedoeld om te verduidelijken dat de vereisten voor de omgevingsvergunningsplichtige infrastructuurwerken pas geldt vanaf een volume groter dan 250 m³. De bedoeling van bepaling is duidelijk omschreven in het verslag bij dit wijzigingsbesluit van 22 december 2017, doch de formulering in het artikel laat interpretatie toe. Dit wordt nu rechtgezet.

Artikel 37 wijzigt artikel 4.3.3, §3, zodat het sloopopvolgingsplan niet noodzakelijk beschikbaar moet zijn bij het indienen van de omgevingsvergunning voor het slopen, maar wel aan de vergunningverlenende overheid moet bezorgd worden voor de start van de sloopwerken

Artikel 38 wijzigt punt 16°, b) van artikel 4.3.4 via een tekstcorrectie van de gebruikte term door deze te vervangen door de term "sediment uit de ballastwatertanks".

Artikel 39 bevat een tekstcorrectie van §1 van artikel 4.3.6. De nummering van de opsomming wordt aangepast zonder een inhoudelijke wijziging.

Artikel 40 wijzigt artikel 4.3.7 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 41 wijzigt artikel 4.3.8 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 42 wijzigt artikel 4.3.9 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 43 wijzigt artikel 4.3.10 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 44 vervangt de stortverboden in artikel 4.5.1. In uitvoering van actie 53 van het Uitvoeringsplan Huishoudelijk Afval en Gelijkaardig Bedrijfsafval werden de bestaande stortverboden en de eraan gekoppelde verbrandingsverboden geëvalueerd. Deze aanpassing moet ervoor zorgen dat de stortverboden duidelijker afgebakend zijn. De stortverboden zijn van toepassing op bijvoorbeeld alle brandbare afvalstoffen met uitzondering van deze brandbare afvalstoffen die opgenomen werden in het Materialendecreet waarop een verlaagde milieuheffing van toepassing is. Daarnaast blijven de stortverboden gelden voor oude en vervallen geneesmiddelen en voor afvalstoffen waarvoor een verbrandingsverbod geldt. De aanpassing van dit artikel zorgt voor een betere handhaafbaarheid.

Artikel 45 wijzigt paragraaf 1 van artikel 4.5.2 en voegt een paragraaf 3 toe aan dit artikel. De lijst van de afvalstoffen in paragraaf 1, waarvoor een verbrandingsverbod geldt, wordt aangepast zodat de lijst rekening houdt met de huidige beleidsvisie en met het oog op een duidelijkere formulering en betere handhaafbaarheid van de verbrandingsverboden. Zo is het verboden om alle afvalstoffen die met oog op recyclage ervan afzonderlijk werden ingezameld en alle afvalstoffen die door hun aard, hoeveelheid of homogene samenstelling in aanmerking komen voor hergebruik of recyclage af te voeren voor verbranding. Ook het bedrijfsrestafval dat werd ingezameld zonder aan de verplichte selectieve inzameling te voldoen, waardoor het bedrijfsrestafval nog afvalstoffen bevat die voor materiaalrecyclage in aanmerking komen, kan niet langer rechtstreeks afgevoerd kunnen voor verbranding.

Hetzelfde geldt eveneens voor het grofvuil dat nog recycleerbare materialen bevat. Voor het bedrijfsrestafval dat niet conform artikel 4.3.2 werd ingezameld wordt wel aan de minister een delegatie gegeven om eventueel een code van goede praktijk op te stellen waarin een minimale wijze van uitsorteren en resultaatsvoorschriften worden vastgelegd waarbij na naleving deze afvalstoffen alsnog verbrand zouden kunnen worden. Deze aanpassing komt er naar aanleiding van het nieuwe project 'bron- en nasortering' en het daarin georganiseerde sectoroverleg, alsook naar aanleiding van de handhavingsacties in het kader van kennisgevingen voor export van restafval en bij afvalverbrandingsinstallaties in Vlaanderen. Vandaag is er geen code van goede praktijk voor na te sorteren bedrijfsafval. De nieuwe bepaling zorgt voor een kapstok die dergelijke code wel mogelijk maakt. Er worden vandaag wel nasorteervoorwaarden (zowel middelen- als resultaatsverbintenissen) opgelegd bij kennisgevingen voor export van restafval. De sector geeft enerzijds aan dat deze voorwaarden mogelijk te streng zijn voor een aantal afvalstoffen, in het bijzonder PMD, en anderzijds er een onvoldoende gelijk speelveld zou zijn tussen geëxporteerd restafval (met strenge voorwaarden) en verbranding in Vlaanderen.

De nieuw toegevoegde paragraaf 3 bevat een aantal uitzonderingen op de verbrandingsverboden uit paragraaf 1. Onbehandeld houtafval afkomstig van de houtverwerkende industrie dat in de eigen onderneming toegepast wordt als energiebron, en de houtige fractie afkomstig van het behandelen van plagsel en choppermateriaal vallen niet onder het verbrandingsverbod, evenals recyclageresidu's waarvoor overeenkomstig het Materialendecreet een verlaagde milieuheffing van toepassing is voor het verbranden of het meeverbranden ervan.

Artikel 46 vervangt paragraaf 1 en 2 van artikel 4.5.3. Deze paragrafen bevatten de procedure voor het aanvragen en behandelen van individuele afwijkingen op de gelden stort- en verbrandingsverboden. De procedure wordt duidelijker geformuleerd, evenals de gegevens die de aanvrager moet verstrekken. Deze gegevens hebben onder andere betrekking op de identificatie van de afvalstof die minstens de EURAL-code, de samenstelling, de oorsprong en het productieproces waarbij de afvalstof vrijkomt moet omvatten. Daarnaast moet een motivering van de afwijkingsaanvraag, evenals de periode waarvoor de afwijking gevraagd wordt opgegeven worden. De aanvraag wordt ingediend bij de OVAM die binnen de 45 kalenderdagen een advies over de afwijkingsaanvraag geeft aan de minister. De minister beslist binnen 90 kalenderdagen. Een afwijking kan voor maximaal 5 jaar verleend worden. Elke verleende afwijking wordt gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en op de website van de OVAM.

Artikel 47 wijzigt artikel 5.2.3.8 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 48 past paragraaf 2 van artikel 5.2.4.1 aan. De voorwaarden waaraan voldaan moet zijn om onder de uitzondering te vallen van de erkenningsplicht als centrum voor het depollueren, ontmantelen en vernietiging van afgedankte voertuigen worden uitgebreid met twee bijkomende voorwaarden. Deze bijkomende voorwaarden zijn noodzakelijk in functie van de handhaafbaarheid van deze uitzondering. Met de huidige voorwaarden zijn namelijk nog te veel mogelijkheden om exploitaties te voeren met een groter aantal afgedankte voertuigen en onderdelen ervan op te slaan waarbij bij controles duidelijk is dat men demontage op grotere schaal uitvoert, maar waarbij met de huidige voorwaarden de erkenningsplicht niet kan afdwongen worden. Het doel van de aanpassing is om exploitaties die beperkte demontage uitvoeren uit te zonderen van de erkenningsplicht.

Artikel 49 wijzigt artikel 5.2.4.3, §6 door de woorden "in het kader van de milieubeleidsvereenkomst" op te heffen.

Artikel 50 wijzigt artikel 5.2.4.4 door een punt 4° toe te voegen. Er wordt een bijkomende vereiste toegevoegd om een erkenning als centrum voor depollutie, ontmanteling en vernietiging te kunnen verkrijgen of behouden, met name een controle te laten uitvoeren

op de conformiteit aan de wettelijke verplichtingen door een onafhankelijke keuringsinstelling geaccrediteerd volgens ISO17020. De voorwaarden waaraan deze controle op de conformiteit moet voldoen wordt nader bepaald door de minister.

Artikel 51 wijzigt punt 5° van paragraaf 1 van artikel 5.2.4.5 door expliciet toe te voegen dat de voorwaarden voor de conformiteitsverklaring nader bepaald worden door de minister.

Artikel 52 voegt in punt 2° en in punt 3° van paragraaf 2 in artikel 5.2.4.7 toe dat de voorwaarden voor de conformiteitsverklaring nader bepaald worden door de minister. In paragraaf 3 worden de woorden "aangetekende brief" vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 53 wijzigt artikel 5.2.4.8 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 54 wijzigt artikel 5.2.5.5 door de woorden "ter uitvoering van een milieubeleidsvereenkomst" op te heffen en de woorden "individueel afvalpreventie- en afvalbeheerplan" te vervangen door een "individueel aanvaardingsplichtplan".

Artikel 55 wijzigt artikel 5.2.10.2 door een derde lid toe te voegen. Deze toevoeging zorgt voor de uitvoering van de verplichtingen opgenomen in artikel 5.1 van het Verdrag van 2004 voor de controle en het beheer van ballastwater en sedimenten van schepen, gedaan te Londen op 13 februari 2004. Hierin wordt bepaald dat de havenbeheerder moet voorzien in adequate ontvangstvoorzieningen voor de ontvangst van sedimenten afkomstig uit ballastwatertanks. Het Verdrag is van kracht sinds 8 september 2017.

Artikel 56 wijzigt artikel 5.2.10.4 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 57 wijzigt artikel 5.2.11.5 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 58 voegt een nieuwe onderafdeling 5.3.11 toe met betrekking tot de voorwaarden voor het gratis uitdelen van lichte plastic draagtassen voor eenmalig gebruik. Tegen 27 november 2016 moest de Europese Richtlijn 2015/720 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2015 tot wijziging van Richtlijn 94/62/EG betreffende de vermindering van het verbruik van lichte plastic draagtassen, worden omgezet. Deze richtlijn beoogt het verminderen van het gebruik van "lichte plastic draagtassen" voor eenmalig gebruik. Specifiek ligt de focus op draagtassen met een wanddikte van minder dan 50 micron en meer dan 15 micron. Deze draagtassen vertegenwoordigen de overgrote meerderheid van het totaal aantal in de Unie verbruikte plastic draagtassen en worden ook minder vaak dan dikkere plastic draagtassen opnieuw gebruikt. Bijgevolg worden de lichte plastic draagtassen sneller afval en komen ze vanwege hun geringe gewicht vaker als zwerfvuil in het milieu terecht.

De Richtlijn laat toe dat de lidstaten zelf de maatregelen kiezen om de verplichte doelstellingen te halen. De doelstellingen bestaan erin om het verbruik te beperken tot 90 draagtassen per persoon per jaar tegen 2019 en 40 draagtassen tegen 2025 en/of om gratis lichte plastic draagtassen te verbieden tegen 31 december 2018. Er bestaan nog geen gevalideerde cijfers voor het gebruik van lichte plastic draagtassen in Vlaanderen, maar voorlopige cijfers geven aan dat het huidige verbruik waarschijnlijk hoger ligt dan 90 draagtassen per persoon. Een gefaseerde afbouw van lichte plastic draagtassen door middel van een vrijwillig actieplan is moeilijk afdwingbaar en biedt geen zekerheid dat we de doelstelling van 2025 halen. Een bijkomend nadeel is dat niet alle verkooppunten gebonden zijn door zo'n actieplan. Met een verbod op het gratis uitdelen wordt daarentegen verzekerd dat ieder verkooppunt gebonden is aan dezelfde verplichting.

Om in lijn te blijven met de andere gewesten, wordt voorgesteld om in Vlaanderen een totaalverbod op het gratis uitdelen van lichte plastic draagtassen in de distributie in te voeren. Zo sluiten we ook aan bij het verbod dat reeds in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het Waalse Gewest is ingevoerd.

Aangezien het verbieden van lichtere zakjes (van minder dan 15 micron) leidt tot meer voorverpakkingen (wat niet beter is voor het milieu), wordt de scope van het verbod beperkt tot de lichte plastic draagtassen zoals gedefinieerd in de Europese Richtlijn. Het blijft echter belangrijk te kiezen voor alternatieven die vanuit ecologisch oogpunt wenselijk zijn. Op dit moment wordt niet geopteerd om uitzonderingen op het verbod te voorzien. Gezien biobased of composteerbare zakjes het probleem van zwerfvuil niet zullen oplossen en er belangrijke aandachtspunten zijn wat betreft de sorteerbodschap, inzameling en eindverwerking, zijn uitzonderingen voor deze nog niet opportuun. Het blijven overigens plastic wegwerpzakjes. Evenzeer vallen plastic wegwerpzakjes met een aandeel gerecycleerde materialen hoe dan ook steeds onder de definitie van de Europese Richtlijn. Eveneens wordt een 'shift' naar duurdere papieren zakken beter vermeden want dit veroorzaakt meer milieu-impact. Sensibilisering en communicatie blijft daarom noodzakelijk. Verder moet voldoende tijd gegeven worden aan de sector om zich voor te bereiden op de ingang van een verbod en eventuele voorraden weg te werken. Daarom dat in het nieuwe artikel 5.3.11.2 het gebruik van reeds aangekochte voorraden van lichte plastic draagtassen voor de inwerkingtreding van dit artikel nog toegelaten tot 6 maanden na de inwerkingtreding van het verbod.

Artikel 59 voegt een nieuwe onderafdeling 5.3.12 toe met betrekking tot de voorwaarden voor het gebruik van cateringmateriaal. De milieu-impact van evenementen is aanzienlijk. Jaarlijks vinden zo'n 400 muzikfestivals plaats in Vlaanderen, goed voor meer dan 7 miljoen bezoekers. Daarnaast worden in elke gemeente jeugdevenementen, sportwedstrijden, braderies of stadsfeesten, cultuur- en kerstmarkten en fuiven georganiseerd. Het groeiend fenomeen van publieke activiteiten en evenementen, zowel indoor als outdoor, brengt op positieve wijze veel mensen bij elkaar, maar zorgt voor steeds meer milieudruk.

Een belangrijke factor hierin wordt veroorzaakt door de toenemende mobiliteit. Vele mensen nemen de wagen om de evenementen te bereiken. En aangezien het om tijdelijke gebeurtenissen gaat, zijn vaak weinig vaste voorzieningen aanwezig waardoor heel veel moet aangevoerd worden over de weg (catering, toiletten, tenten, podia). Een ander deel van de milieudruk wordt veroorzaakt door de gebruikte cateringmaterialen die een heel korte gebruiksfase kennen vooraleer ze afval worden. Er wordt namelijk vooral geconsumeerd uit wegwerprecipiënten op evenementen. Dranken worden geserveerd in plastic wegwerpbekertjes of wegwerpverpakkingen, voedsel wordt vaak aangeboden in plastic wegwerpbakjes of -bordjes, vergezeld van plastic wegwerpbestek.

Artikel 5.2.12.1 stelt een verbod in om drank te serveren in drankverpakkingen voor eenmalig gebruik, tenzij de eventorganisator een systeem opzet dat garandeert dat minstens 95% van deze drankverpakkingen op het event gescheiden worden ingezameld. Naast een lagere milieu-impact, minder afval en propere terreinen, zal het invoeren van een dergelijk verbod op evenementen ervoor zorgen dat er minder zwerfvuil wordt gegenereerd in de omgeving van het event zelf. Dit wordt nu namelijk als erg storend ervaren door omwonenden. Het verbod gaat in vanaf 1 januari 2020 zodat de overgangsfase ruim genoeg is om zich anders te organiseren.

Artikel 5.3.12.2 stelt een verbod in voor het gebruik van cateringmateriaal voor eenmalig gebruik door Vlaamse overheden en lokale besturen in eigen werking of door hen georganiseerde evenementen vanaf 1 januari 2020. We zien de laatste jaren bij Vlaamse overheden en lokale besturen een trend naar het omschakelen van herbruikbare naar wegwerprecipiënten bij het aanbieden van eten en drinken. Waar vroeger koffies werden gedronken in porseleinen tassen, staan nu kartonnen wegwerpbekers voor eenmalig gebruik bij de automaten. Ook water of frisdranken worden steeds vaker in plastic wegwerpbekertjes aangeboden.

Aangezien de Vlaamse overheden en lokale besturen een voorbeeldfunctie hebben, willen we hen verbieden eenmalig cateringmateriaal te gebruiken. Zij hebben alle faciliteiten om te blijven kiezen voor herbruikbare producten. Daarom wordt voorgesteld een verbod in te voeren op het gebruik van cateringmateriaal voor eenmalig gebruik, zoals eenmalige bekers, bestek en borden, geheel of gedeeltelijk bestaande uit plastic vanaf 1 januari 2020. Onder "gedeeltelijk" wordt verstaan dat niet-plastic materialen die bijvoorbeeld zijn gelamineerd met plastic of daar onlosmakelijk mee zijn verbonden, ook onder het verbod vallen. Aangezien politiereglementen het gebruik van glas op evenementen niet toelaten omwille van de veiligheid kan het introduceren van herbruikbare bekers uit harde plastics een oplossing bieden voor het serveren van de dranken. Maaltijden en hapjes kunnen, afhankelijk van het soort evenement, aangeboden worden in porselein, herbruikbare harde plastics of cateringmateriaal geproduceerd uit hernieuwbare bronnen als papier en karton, palmladeren, hout,...

De minister kan nadere bepalingen voorzien die toelaten dat er voor specifieke types cateringmateriaal in bepaalde gevallen wordt afgeweken van bovenstaande verbodsbepalingen op voorwaarde dat kan worden gemotiveerd dat het betreffende verbod niet in het betreffende geval niet zou leiden tot milieuwinst.

Artikel 60 voegt een nieuwe onderafdeling 5.3.13 toe met betrekking tot de voorwaarden voor het gebruik van kunststoffen afvalzakken. Meer gescheiden inzameling voor recycling betekent ook dat er moet gezorgd worden voor voldoende afzet van gerecycleerde materialen. Daarom wordt hier voorgesteld om het gebruik van afvalzakken uit niet gerecycleerde kunststof te verbieden. Er is een aanbod op de markt van afvalzakken die voor het grootste gedeelte uit gerecycleerd materiaal bestaan. Er zijn zelfs afvalzakken op de markt die voor 100% uit gerecycleerde materialen bestaan. Daarom wordt een verbod ingesteld op het gebruik van afvalzakken die niet voor 80% uit gerecycleerd materiaal bestaan vanaf 1 januari 2020. Vanaf 1 januari 2025 wordt enkel nog het gebruik toegestaan van afvalzakken uit 100% gerecycleerd materiaal. Op dit verbod worden een aantal uitzonderingen voorzien. Zo is er voldoende tijd voor de industrie om de nodige investeringen te doen en de nodige certificeringsmechanismen uit te werken.

Artikel 61 voegt een nieuwe onderafdeling 5.3.14 toe met betrekking tot de voorwaarden voor het gebruik van stickers op groenten en fruit. Op groenten en fruit worden soms stickers aangebracht die rechtstreeks in contact staan met het fruit of de groente, bijv. om aan te duiden van welk merk of origine het betreffende fruit of groente komt. Deze stickers komen uiteindelijk vaak terecht in het GFT-afval en verstoren het daaropvolgende compostingsproces. De stickers zelf zijn vaak niet of zeer traag afbreekbaar en ook de gebruikte lijmen geven aanleiding tot een vervuiling van de uiteindelijk bekomen compost. In dit artikel wordt het gebruik van deze stickers verboden, tenzij hun gebruik onvermijdelijk is omdat ze worden gebruikt voor het verstrekken van informatie die wettelijk verplicht ter beschikking moet worden gesteld, bijv. om redenen van voedselveiligheid.

Artikel 62 voegt een uitzondering op het identificatieformulier toe in paragraaf 1 van artikel 6.1.1.2. Deze uitzondering is van toepassing op het afvaltransport uitgevoerd en geregeld door de afvalproducent om de eigen bedrijfsafval van de eigen exploitatiezetel af te voeren naar een vergund collectief inzamelpunt op het bedrijventerrein waar deze exploitatiezetel gevestigd is. Dit kadert in het verder stimuleren van de selectieve inzameling aan de bron bij de bedrijven. Vooral voor afvalstoffen die sporadisch of in kleine hoeveelheden geproduceerd worden is het organisatorisch en financieel niet altijd haalbaar om een ophaling op de eigen exploitatiezetel te voorzien. Door samenwerking van verschillende bedrijven gevestigd op hetzelfde bedrijventerrein kan hieraan tegemoet gekomen worden via het opzetten van een collectief inzamelpunt dat moet voldoen aan alle wettelijke bepalingen zoals opgenomen in het Omgevingsvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten (verplichte omgevingsvergunning, naleven sectorale voorwaarden,

...). Via deze uitzondering wordt getracht om de administratieve last voor de bedrijven die gebruik maken van dergelijk vergund collectief inzamelpunt te verlichten.

Artikel 63 wijzigt artikel 6.1.1.4. Deze aanpassingen komen er naar aanleiding van het nieuwe project 'bron- en nasortering' en het daarin georganiseerde sectoroverleg. Zowel de laatste sorteeraanlyse op bedrijfsrestafval als verschillende handhavingsacties hebben aangetoond dat er nog erg veel afval door inzamelaars van restafval wordt meegenomen dat eigenlijk onder de sorteerplicht voor bedrijven valt. Deze aanpassingen in artikel 6.1.1.4 van het VLAREMA vormen een deel van de beleidsinitiatieven die nodig zijn om hieraan te verhelpen.

In een eerste fase wordt de informatieplicht uitgebreid. Al te vaak blijkt dat inzamelaars de informatieplicht naar de klant beperken tot het aanbieden van een contract met weliswaar een overzicht van alle afvalstromen die onder de sorteerplicht vallen, maar verder veel ondoordringelijke juridische bepalingen. Voor de klanten (de bedrijven die moeten sorteren) zijn deze contracten vaak onvoldoende om hun exacte sorteerverplichtingen te begrijpen. De aanpassing dat de inzamelaars informatie moeten geven "op maat van de individuele klant of minstens op maat van de sector" moet ervoor zorgen dat er meer ernstig met de informatieplicht wordt omgesprongen. Als afvalexpert hebben de inzamelaars de verantwoordelijkheid om hun klanten te informeren over welke afvalstromen zeer waarschijnlijk vrijkomen in hun type bedrijf en via welke kanalen die afvalstoffen kunnen verwijderd worden. Het is de bedoeling dat de specifieke invulling van deze sectorspecifieke informatie nog verder praktisch uitgewerkt wordt in een werkgroep met daarin de sector van inzamelaars en de OVAM.

Artikel 64 wijzigt artikel 6.1.1.6 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 65 wijzigt het derde lid van artikel 6.1.3.1. De aanpassing houdt in dat een bijkomende actor wordt toegevoegd waarvoor het niet langer vereist is om te beschikken over een registratie als inzamelaar, afvalstoffenhandelaar of -makelaar. Het betreft een uitzondering voor het kringloopcentrum of het hergebruikcentrum voor EEA dat ingezamelde afgedankte EEA, die een visuele voorselectie op herbruikbaarheid hebben ondergaan, vervoert naar een hergebruikcentrum voor EEA, met het oog op de voorbereiding voor hergebruik. Deze actoren hebben reeds een rapporteringsverplichting voor (A)EEA, alsook de verplichting de gerapporteerde cijfers te laten verifiëren door een auditbureau geaccrediteerd volgens ISO17020. In deze audit wordt tevens nagegaan of de regels inzake hergebruik, vastgelegd in het ministerieel besluit betreffende de hergebruikscriteria, gerespecteerd worden. De verplichting tot registratie als inzamelaar, afvalstoffenhandelaar of -makelaar voor gevaarlijke afvalstoffen (AEEA worden beschouwd als gevaarlijk afval), inclusief de verplichting tot werken volgens een periodiek te keuren kwaliteitsborgingssysteem, is niet noodzakelijk.

Artikel 66 wijzigt artikel 6.1.3.5 door de woorden "aangetekende brief" te vervangen door "beveiligde zending".

Artikel 67 wijzigt artikel 6.2.2 door digitale communicatie mogelijk te maken bij het indienen van een kennisgevingsdossier bij de OVAM via het door de OVAM beschikbaar gestelde webloket.

Artikel 68 vervangt artikel 6.2.3. Dit artikel lijst de verschillende mogelijkheden op voor het indienen van kennisgevingsdossiers bij de OVAM. Ofwel dient de kennisgever zijn kennisgevingsdossier in via de post (op papier) ofwel maakt hij gebruik van het ter beschikking gestelde webloket. Voor het digitaal doorsturen zijn er twee mogelijkheden voorzien: ofwel dient de kennisgever de bijlagen bij zijn kennisgevingsdossier in via het webloket en stuurt per post het originele kennisgevingsformulier en transportdocument, het originele contract tussen kennisgever en ontvanger en het bewijs van de bankgarantie, borgsom of gelijkwaardige verzekering ofwel dient hij het volledige kennisgevingsdossier

digitaal via het webloket in. Indien de kennisgever kiest voor het digitaal doorsturen van zijn kennisgevingsdossier of van de bijlagen ervan dan wordt het dossier volledig digitaal behandeld door de OVAM en verloopt de volledige communicatie met de OVAM via het webloket.

Artikel 69 vervangt artikel 6.2.4. Dit artikel bepaalt de dossierkosten die door de kennisgever aan de OVAM betaald moeten worden per kennisgevingsdossier. De dossierkosten worden nu gekoppeld aan de wijze van indiening en ook aan de wijze waarop de transportmeldingen tijdens de looptijd van een goedgekeurde kennisgeving gebeuren. Om de kennisgevers zo veel mogelijk te stimuleren om de gegevens- en dossieruitwisseling digitaal te laten verlopen wordt de indiening van papieren dossiers ontmoedigd door deze manier van indienen duurder te maken dan het digitaal indienen van dossiers.

Voor de uitvoerdossiers die door de kennisgevers bij de OVAM worden ingediend wordt een dossierkost van 550 euro gevraagd indien het dossier op papier wordt ingediend, 400 euro als men het gehele kennisgevingsdossier of de bijlagen bij het kennisgevingsdocument digitaal indient. Dit betekent een kleine prijsstijging van 400 euro naar 550 euro voor de op papier ingediende dossiers. Deze prijsstijging is te wijten aan twee factoren:

- een indexering van de dossierkosten (stijging van ca. 8% sinds 2012);
- de huidige inkomsten op basis van de huidige dossierkosten en de inschatting van deze inkomsten bij invoering van de voorgestelde tarifieringswijze.

De dossierkost voor invoerdossiers die door andere bevoegde autoriteiten naar de OVAM worden gestuurd, komt op hetzelfde niveau als de dossiers die op papier ingediend worden, en dit tenminste tot er op EU-niveau standaarden zijn uitgewerkt voor de gegevensuitwisseling van kennisgevingsdossiers tussen de bevoegde autoriteiten. De minister kan de bedragen voor de dossierkosten aanpassen.

Naast de differentiatie van de dossierkosten op basis van de manier van indienen van het kennisgevingsdossier wordt nog een extra korting van 200 euro per kennisgeving gegeven indien de kennisgever garandeert dat alle transportmeldingen digitaal gebeuren volgens Europees vastgestelde standaarden of zoals bepaald in een door de minister goedgekeurde standaardprocedure. Omdat de dossierkosten geïnd worden op het moment van de beslissing over het dossier zal de dossierkost op een volgend dossier van dezelfde kennisgever met 200 euro verhoogd worden als blijkt dat niet alle transportmeldingen digitaal werden ingediend.

Om de verwerking en opvolging van de betalingen bij de OVAM zo veel mogelijk digitaal te laten verlopen zullen geen betalingen van dossierkosten meer aanvaard worden zonder gestructureerde mededeling. De betalingen zonder gestructureerde mededeling zullen steeds worden teruggestort. Bij de indiening van een dossier dient de kennisgever met de betaling van de dossierkost te wachten op de betaalinformatie die hem door de OVAM ter beschikking wordt gesteld. Hij dient bij de betaling gebruik te maken van de gestructureerde mededeling die opgenomen is in de betaalinformatie. Om de behandeling van dossiers niet te vertragen worden de dossiers reeds in behandeling genomen voor de dossierkosten betaald zijn. Indien er nog openstaande facturen van vorige dossiers zouden bestaan zal de OVAM bij een volgend dossier van dezelfde kennisgever geen correct verrichtverklaring of ontvangstbevestiging verlenen eer de openstaande facturen vereffend zijn.

Momenteel worden de kennisgevings- en transportdocumenten voor uitvoer per e-mail besteld bij de OVAM. Dit vergt een manuele tussenkomst van de OVAM-medewerkers. Vanaf nu zullen de kennisgevingsdocumenten met uniek kennisgevingsnummer en de transportdocumenten enkel nog via het webloket kunnen besteld worden. Deze wijziging kadert in de verdere digitalisering van het kennisgevingsproces.

Artikel 70 voegt artikel 6.2.6 tot 6.2.18 toe. Deze artikelen bepalen hoe inrichtingen vergund voor de nuttige toepassing van afvalstoffen gevestigd in het Vlaamse Gewest een aanvraag kunnen indienen om goedgekeurd te worden als "vooraf goedgekeurde inrichting" zoals bepaald in verordening 1013/2006 en hoe dergelijke aanvraag behandeld zal worden. De OVAM zal op haar website een lijst publiceren van alle vooraf goedgekeurde

inrichtingen in Vlaanderen. Deze informatie zal ook gebruikt worden voor de rapportageplichten die in de verordening hierover worden opgelegd.

De wijze van indiening van de aanvraag, evenals de inhoud worden vastgelegd. De inhoud van de aanvraag stemt overeen met de bepalingen hierover in de verordening. Bij de aanvraag dient het bedrijf een afschrift van de actuele milieuvergunning of omgevingsvergunning (incl. alle kleine wijzigingen tov de initiële vergunning) toe te voegen. Deze informatie zal niet langer opgevraagd worden wanneer centraal alle actuele milieu- of omgevingsvergunningen digitaal ter beschikking zijn via het omgevingsvergunningenregister.

De indiening, de behandeling, de criteria waaraan de inrichting moet voldoen, evenals de wijze van verlening van de goedkeuring als vooraf goedgekeurde inrichting verloopt volledig digitaal via het webloket dat de OVAM ter beschikking stelt op haar website. De aanvrager zal onmiddellijk na ontvangst van de aanvraag bij de OVAM een elektronische melding toegestuurd krijgen die de ontvangst van zijn aanvraag bevestigt. Na de ontvangst van de aanvraag via het webloket zal binnen 30 kalenderdagen de aanvragen de beslissing van de OVAM ontvangen. Indien tijdens de behandeling bijkomende informatie opgevraagd wordt, zal de behandeltermijn geschorst worden tot de werkdag nadat de bijkomende informatie ontvangen wordt. Indien de aanvrager binnen de 90 dagen geen bijkomende informatie bezorgt wordt de aanvraag als geweigerd beschouwd. Wanneer de OVAM beslist om de aanvraag goed te keuren zal dit via het webloket meegedeeld worden aan de aanvrager en de goedkeuring geldt voor een bepaalde periode, maar zal nooit langer zijn dan de geldigheidsduur van de omgevingsvergunning voor de exploitatiezetel waarop de aanvraag betrekking heeft. Wijziging van de gegevens of stopzetting van de activiteiten moeten gemeld worden via het webloket. Bij misbruik of overtreding van de goedkeuring als vooraf goedgekeurde inrichting kan de OVAM de goedkeuring schorsen volgens de voorziene procedure.

Artikel 71 wijzigt artikel 7.2.3.2. Dit artikel bevat bepalingen over de elektronische uitwisseling van gegevens uit de afvalstoffenregisters en de materialenregisters. Er wordt toegevoegd dat deze bepalingen over het elektronisch uitwisselen van gegevens uit deze registers eveneens van toepassing zijn op deze gegevensuitwisseling tussen de houder van het register en de toezichthouder. Dit verhoogt de handhaafbaarheid en de verwerking van de gegevens voor de toezichthouder.

Artikel 72 voert een tekstcorrectie zonder inhoudelijke weerslag door in bijlage 2.3.4.C.

Artikel 73 wijzigt in bijlage 3.4.6. de term "afgewerkte olie" door "afvalolie".

Artikel 74 bevat een overgangsbepaling voor de reeds afgesloten en lopende milieubeleidsovereenkomsten. Deze milieubeleidsovereenkomsten blijven geldig tot het einde van hun duurtijd.

Artikel 75 bevat een overgangsbepaling voor de vooraf goedgekeurde inrichtingen in het kader van Verordening 1013/2006 die voor de inwerkingtreding van dit besluit werden goedgekeurd door de OVAM. Deze vooraf goedgekeurde inrichtingen worden bij het van kracht worden van deze bepalingen automatisch opgenomen in het register van de vooraf goedgekeurde inrichtingen voor nuttige toepassing van afvalstoffen op de website van de OVAM.

Artikel 76 bepaalt dat artikel 3, 4° in werking treedt op 1 januari 2019.

Artikel 77 regelt de voorwaarden voor de automatische registratie van geregistreerde inzamelaars, handelaars of -makelaars en vervoerders voor dierlijke bijproducten categorie 3. Door de voorziene uitbreiding van de gft-fractie met keukenafval in artikel 3, 4° wordt gft vanaf 1 januari 2019 een dierlijk bijproduct met name "categorie 3-materiaal". Dit impliceert dat inzamelaar, afvalstoffen handelaar of -makelaar (IHM) die momenteel een registratie hebben voor inzameling gft en vervoerder van afvalstoffen die

gft-afval vervoert, een registratie moeten hebben als respectievelijk IHM dierlijke bijproducten categorie 3-materiaal en een registratie als IHM dierlijke bijproducten categorie 3-materiaal zoals voorzien in art. 6 van het besluit van de Vlaamse Regering van 21 juni 2013 betreffende dierlijke bijproducten en afgeleide producten. Dit artikel bepaalt dat alle geregistreerde inzamelaars, afvalstoffenhandelaars of -makelaars van afvalstoffen voor de codes 20 01 08 en 20 02 01, van de OVAM automatisch een registratie krijgen als inzamelaars, handelaars of makelaars van dierlijke bijproducten categorie 3-materiaal. Ook geregistreerde vervoerders van afvalstoffen (die ook beschikken over een registratie als IHM voor de codes 20 01 08 en 20 02 01), krijgen van de OVAM automatisch een registratie als vervoerder van dierlijke bijproducten categorie 3-materiaal.

Artikel 78 regelt de voorwaarden voor de van rechtswege registratie van gemeenten en verenigingen van gemeenten als inzamelaars, handelaars of makelaars en vervoerders van dierlijke bijproducten categorie 3-materiaal. Door de voorziene uitbreiding van de gft-fractie met keukenafval in artikel 3, 4° wordt gft vanaf 1 januari 2019 een dierlijk bijproduct "categorie 3-materiaal". Dit impliceert dat gemeenten of verenigingen van gemeenten die momenteel een registratie hebben voor de inzameling van gft-afval, een registratie moeten hebben als respectievelijk als IHM en/of vervoerder van dierlijke bijproducten categorie 3-materiaal zoals voorzien in art. 6 van het besluit van de Vlaamse Regering van 21 juni 2013 betreffende dierlijke bijproducten en afgeleide producten. Dit artikel bepaalt dat alle gemeenten en verenigingen van gemeenten die geregistreerd zijn als inzamelaar, afvalstoffenhandelaar of -makelaar van afvalstoffen voor de codes 20 01 08 en 20 02 01, van rechtswege een registratie krijgen als inzamelaars, afvalstoffenhandelaars of -makelaars van dierlijke bijproducten categorie 3-materiaal. Een analoge regeling wordt voorzien voor de gemeenten en vereniging van gemeenten met een registratie als vervoerder van afvalstoffen.

Artikel 79 bepaalt dat artikel 36, 2° in werking treedt op 1 januari 2021.

Artikel 80 bepaalt dat artikel 1 en artikel 64 in werking treden op 1 juni 2020.

Artikel 81 behoeft geen toelichting.

De Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw,

Joke SCHAUVLIEGE